

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2641/2019
26.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Карановић, адвокат из ..., против туженог „INEX PLUS“ Д.О.О. из Београда, чији је пуномоћник Светислав Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1132/19 од 08.04.2019. године, на седници одржаној 26.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1132/19 од 08.04.2019. године.

Образложење

Основни суд у Бачкој Паланци, пресудом П1 49/2018 од 25.12.2018. године, поништио је као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду бр. ...-.../.../... од 13.07.2015. године (став први изреке). Обавезао је туженог да исплати тужиоцу на име накнаде штете услед незаконитог отказа једну месечну зараду у износу од 20.503,15 динара и да Републичком фонду за ПИО уплати неуплаћене доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет послодавца и на терет запосленог за период до 13.07.2015. године, као дана престанка радног односа (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 105.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до дана исплате, у року од осам дана под претњом извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 1132/19 од 08.04.2019. године, усвојио је жалбу туженог и преиначио пресуду Основног суда у Бачкој Паланци П1 49/2018 од 25.12.2018. године, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду бр. ...-.../.../... од 13.07.2015. године и обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог отказа једну месечну зараду у износу од 20.503,15 динара и да Републичком фонду ПИО уплати неуплаћене доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет послодавца и на терет запосленог за период до 13.07.2015. године, као дана престанка радног односа и накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 105.750,00 динара, са законском затезном каматом од

дана извршности пресуде до дана исплате, у року од осам дана под претњом извршења (став први изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове првостепеног поступка у износу од 15.000,00 динара, у року од осам дана под претњом принудног извршења (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. У ревизији је, између осталог указано на пресуду Врховног касационог суда Рев2 329/14 од 27.07.2014. године.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац као запослени код туженог као послодавцем, закључио је 04.02.2015. године, уговор о раду на одређено време у трајању до шест месеци, због повећаног обима посла на пословима физичког обезбеђења са пуним радним временом у трајању од 40 часова недељно и уговореном зарадом у новчаном нето износу од 121,00 динара по радном часу. Тужилац је у спорном периоду од 05.02.2015. године, до доношења оспореног решења од 13.07.2015. године, обављао послове обезбеђења у ... у ..., заједно са ББ, ББ и још једним лицем. Дана 26.06.2015. године тужиоцу је непосредни руководиоца саопштио, да ће бити упућен заједно са још три радника на годишњи одмор, после чега ће им престати радни однос због насталог мањка у силосу који су обезбеђивали. Дана 13.07.2015. године, тужени је донео оспорено решење о престанку радног односа, којим је тужиоцу као запосленом на пословима физичког обезбеђења отказан уговор о раду од 04.02.2015. године, до 13.07.2015. године, због престанка потребе за његовим радом, са правом на неисплаћену зараду и друга примања остварена до престанка радног односа. Тужени је крајем јуна месеца 2015. године на пословима обезбеђивања силоса у ... ангажовао без уговора о раду четири лица. После престанка радног односа, тужилац није засновао радни однос код другог послодавца, нити је остваривао приходе на основу рада, док је користио новчану накнаду код Националне службе за запошљавање по одговарајућем решењу исте службе од 06.08.2015. године. Тужилац живи сам и има обавезу издржавања једног детета које је поверено његовој бившој супрузи у износу од 7.000,00 динара месечно. Нето зарада која је тужиоцу исплаћена за месец јуни 2015. године износила је 20.503,15 динара (тужба је поднета 14.09.2015. године).

Првостепени суд је полазећи од тога, да је тужиоцу и осталој тројници радника усмено саопштено да им радни однос престаје због наводног вишемилионског мањка у силосу који су обезбеђивали и што се ради о сасвим другачијем образложењу у односу на оно које је констатовано у решењу, као и отказном разлогу, у смислу одредаба Закона о раду, тачније ради повреди радне обавезе која подразумева битно другачији поступак за отказивање уговора о раду и који поступак у конкретној ситуацији није спроведен, закључио да се тужбом основано тражи поништај као незаконитог оспореног решења о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду, без

обзира на то што је између странака закључен уговор о раду на одређено време у трајању до шест месеци и што је решење о отказу тог уговора донето свега двадесетак дана пре истека рока, под којим је закључен, а што не значи да је тужени као послодавац овлашћен да у било ком тренутку трајања тог периода, независно од законом прописаних разлога, откаже уговор о раду.

Другостепени суд је супротно закључку првостепеног суда, закључио да одредбама Закона о раду није предвиђена обавеза послодавца да у својој одлуци, као у конкретној ситуацији код престанка радног односа наводи и чињенице из којих се утврђује да је дошло до смањења обима посла, нити је суд овлашћен да преиспитује наступање околности које су условиле престанак потребе за радом запосленог, јер наступање ових промена, као и организација начина пословања и структура запослених потребна за успешно пословање, представља економску политику послодавца, која не може бити предмет оцене у судском поступку, за заштиту права запослених за чијим радом је престала потреба. Затим, како је у конкретној ситуацији тужилац уговор о раду од 04.02.2015. године, код туженог засновао радни однос на одређено време до шест месеци, најкасније до 05.08.2015. године и уговор о раду тужиоцу отказан оспореним решењем од 13.07.2015. године, којим је одређено да му радни однос престаје даном пријема, односно уручења решења, што је и потврђено од стране тужиоца да му је решење уручено 13.07.2015. године у просторијама туженог, да је тужени као послодавац у сваком моменту могао донети решење о престанку радног односа и отказати уговор о раду на одређено време, дакле и пре истека шест месеци од заснивања радног односа.

У спору из радног односа, суд, законитост оспореног решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Према томе, правилна је одлука другостепеног суда о одбијању тужбеног захтева тужиоца, којим је тражио поништај као незаконитог оспореног решења о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду и да се обавезе тужени да му накнади штету исплатом једномесечне зараде у износу од 20.503,15 динара и да Републичком фонду ПИО уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет послодавца и на терет запосленог за период до 13.07.2015. године као дана престанка радног односа. Ово из разлога, како то закључује другостепени суд, да како је закљученим уговором о раду одређено да се уговор закључује на период до шест месеци, што значи да исти није закључен на тачно одређено време и предвиђа могућност отказа пре истека крајњег рока на који је закључен, те да је тужени као послодавац у сваком моменту због престанка потребе за радом тужиоца до истека шест месеци од закључења уговора могао донети решење о престанку радног односа и отказати му уговор о раду на одређено време.

Како је другостепени суд приликом доношења побијане пресуде правилно применио одредбе члана 37. став 1, 185. став 5. и 190. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, са изменама и допунама), то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према томе, како се одбија као неоснована ревизија тужиоца и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овог суда, то није неопходно даље

детаљно образлагати ову пресуду, јер се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане пресуде да се непотребно не би понављало, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић